

Guiar el rumb de la nostra vida...

Cada persona al llarg de la seva vida el que cerca i vol és que la seva vida tingui un sentit, descobrir perquè ha estat creat, i quan hom el troba esdevé feliç en tot el que fa i viu. I aquí rau la qüestió, com podem trobar el sentit, l'orientació, el rumb de la meua vida? Pels cristians, aquest sentit només el trobem quan descobrim i responem a la vocació rebuda, al què Déu ens ha creat.

Per aquest motiu, cadascú de nosaltres ens hauríem d'interpel·lar si realment orientem bé el rumb de la nostra vida, si la nostra opció vital respon a la vocació a la qual sóc cridat, perquè només podrem ajudar als nostres adolescents i joves a buscar i respondre el sentit de la seva vida des de la nostra pròpia experiència i testimoni.

Sens dubte Déu ens ha creat per donar resposta a la seva crida, única resposta que ens farà viure en plenitud. En una cultura del provisional, som cridats de nou a ser revolucionaris, i ser revolucionaris significa ser capaços d'assumir compromisos, estimar en fidelitat, optar per quelcom perdurable. Revolucionaris en: ser fidels en l'amor que és capaç d'omplir el cor i engendrar una família que és puntal i escalf; en comprometre's i fer la pròpia vida un ser per als altres; en descobrir i teixir una ferma relació d'amistat i amor amb Déu; en somniar i fer realitat el teu treball que potencii totes les teves capacitats i orientar-les vers un sentit...

En la cultura del provisional totes aquestes dimensions entren en crisi: fidelitat en l'amor, el do de la família, la fe i la relació personal amb el Senyor, el compromís generós i per amor, un treball com a resposta al que ets i no com objectiu merament econòmic...

Per això, en paraules del papa Francesc al capítol 8 de la *Christus Vivit* és tant important i ens hem de convèncer *que tota pastoral és vocacional, tota formació és vocacional i tota espiritualitat és vocacional*. I això val per a tots: pares i mares, educadors, preveres, acompanyants... Déu posa a les nostres mans el tresor més gran, els adolescents i joves de la nostra societat, per tal que els ajudem a descobrir per a què han estat cridats, i ajudar-los a respondre per esdevenir plenament feliços. Sens dubte, serà el regal més gran que els hi podrem fer al llarg de la seva vida.

Això no ho podrem fer des de la teoria, els discursos i les receptes preestablertes, sinó com hem dit, des de la pròpia experiència i testimoni, des del caminar amb paciència i estima al seu costat (com feia Jesús amb els seus deixebles), des de l'escolta i l'empatia, des de l'amor sincer i autèntic que els farà obrir el cor, des d'ajudar-los a frenar el ritme accelerat i estressant de la nostra societat, i sobretot, de posar-los en el silenci i la pregària davant de Déu per tal que puguin confrontar amb Ell la seva vida i els seus anhels: l'únic que els farà sentir la seva crida, els captivarà amb la seva mirada i els farà respondre amb alegria.

Massa sovint hem reduït la pastoral vocacional a les vocacions específiques, cal que com fa amb encert el papa Francesc, ampliem aquesta comprensió i pastoral a tot allò que afecta a la vida dels joves: opció de parella, d'estudis i treball, de família, de relacions, de compromisos... Perquè tot allò que viuran i optaran, els ajudarà poc a poc a respondre amb més especificitat a la crida que Déu els fa: *la salvació que Déu ens regala és una invitació a formar part d'una història d'amor que es teixeix amb les nostres històries; que viu i vol néixer entre nosaltres perquè donem fruit allà on siguem, com estiguem i amb qui estiguem. Allà ve el Senyor a plantar i a plantar-se (CV 252).*